

Entón escoitaronse os berros...

Cando de súpeto María se asomou pola ventá mirou un neno no chan, caíanlle una chea de bágoas pola cara... María non dubidou en baixar correndo para calmar ao neno..

Cando chegou, o neno non paraba de chorar. María acchegouse e díxolle:

- Neniño, que che pasou? – dixo ela preocupada-

- Que me asomei a ventá a mirar os paxariños e... - dixo o neniño-

- Caiches, verdade? – dixo María -

- Si, supoño, e que non recordo nada... - contestoulle-

Nese momento a María non lle paraba de dar voltas a cabeza... Como podería ser que un neno que soamente tiña 5 anos, que foi mirar os paxariños caese pola ventá de súpeto? María non dubidou en preguntarlle se lle doía algo:

- Neniño, doeche algo?? – díxolle rapidamente-

- Si.. Un pouco a perna.. – contestoulle-

- Poderás levantarte? – preguntoulle ela nerviosa-

Cando o neniño intentou levantarse.....